

ປະຫວັດສາດທຶຖືກເຊືອງໄວ້ຂອງຂໍ້ສັນຍາ - ເລກສິບຫົກ

ວິບັດຄັ້ງທີສອງ - ພາກທີສາມ

Jeff Pippenger

2026-06-18

ເຫດຜົນຂອງ Jones

ເຫດຜົນຂອງ Jones

ຫົວໜ້າທຸກໆອົງໃນພຣະນິມົດບົດທຶຖືກສືບສັນຍາໂດຍການອອກຈາກທຸກໆສອງອົງທຶຕາມມາໄດ້
ເປັນເຫດຜົນທີ່ໜັກແໜ້ນຢ່າງຫຼາຍທີ່ໄດ້. ການຊື້ອກຂອງເຂົາກ່ຽວກັບຄວາມເຊື່ອມສຳພັນທາງໂຄງສ້າງຂອງ
ທຸກໆສາມອົງນັ້ນກັບທຸກໆແຫ່ງແກ່ເປັນການຊື້ອກທີ່ຮັດກຸມຢ່າງສົມເຊື່ອງ.
ຄວາມເປັນຂອງເຂົາແນ່ນອນຢູ່ທີ່ທຸກໆສາມໃນພຣະນິມົດບົດທຶຖືກສືບສັນຍາ,
ແຕ່ເຫດຜົນສຳລັບການນຳໃຊ້ພວກເຂົາວ່າເປັນ "ສິ່ງທີ່ເຊື່ອອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້" ນັ້ນ
ກໍ່ມີຄວາມຖືກຕ້ອງຢ່າງສົມບູນເທົ່າກັບສຳລັບທຸກໆອົງທີ່ໄດ້ມາກອນພວກເຂົາ.

ເນື່ອງຈາກວ່າລາວໄດ້ມັງຄວາມສົນໃຈໄປທີ່ທຸກໆສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມົດບົດທຶຖືກສືບສັນຍາ,
ລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ນຳເຫດຜົນຂອງຕົນເອງໄປຈົນເຖິງຂັ້ນສູງສຸດຂອງມັນ. ໃນທີ່ສຸດ
ເຫດຜົນທີ່ລາວໃຊ້ເພື່ອເຊື່ອມໂຍງແກ່ແຕ່ສະຫວັນວິບັດຄັ້ງທີຫ້າ, ຫົກ ແລະ ເຈັດ
ເຂົ້າກັບທຸກໆສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມົດບົດທຶຖືກສືບສັນຍາ, ຍັງຮວມເຖິງການນຳເສັ້ນແນວຂອງແກ່ແຕ່ສະຫວັນນັ້ນຍ້ອນກັບ
ໄປຈົນເຖິງທຸກໆສະຫວັນອົງທຸກໆອົງໃນບັນດາທຸກໆສະຫວັນແກ່ແຕ່ສະຫວັນເຈັດອົງ.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫັນທຸກໆສະຫວັນເຈັດອົງຜູ້ທີ່ຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ;

ແລະໄດ້ມີການປະທານແກ່ພວກເຂົາແຕ່ລະອົງແກ່ແປດເຈັດອັນ. ...

ແລະທຸກໆສະຫວັນເຈັດອົງຜູ້ທີ່ມີແກ່ແປດເຈັດອັນນັ້ນ ໄດ້ຕຽມພ້ອມເພື່ອຈະເປົ້າ. ພຣະນິມົດ 8:2, 6

ລຳດັບຂອງທຸກໆສະຫວັນເລີນຕົ້ນດ້ວຍທຸກໆສະຫວັນແຫ່ງແກ່ທັງ "ເຈັດ,"

ແລະແນວຂອງທຸກໆສະຫວັນໃນພຣະນິມົດເລີນຈາກສຽງແກ່ຄັ້ງທຳອິດ

ໄປຈົນເຖິງຄຳເຕືອນຂອງທຸກໆສະຫວັນອົງທຶຕາມກ່ຽວກັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ. Jones

ຖືກຕ້ອງໃນການຊື້ໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງແກ່ສີອັນທຳອິດ ແລະແກ່ແຫ່ງວິບັດສາມອັນສຸດທ້າຍ,

ເພາະວ່າໂຄງສ້າງຄຳພະຍາກອນແບບ "ສີ່ແລະສາມ" ນັ້ນກໍ່ພົບເຫັນເຊັ່ນກັນໃນຄຣິສຕະຈັກທັງຫຼາຍ

ແລະໃນດວງຕາປະທັບທັງຫຼາຍ. ການທີ່ສິ່ງຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເທິງພະຍານສາມບາກໃນພຣະທຳພຣະນິມົດ

ຍ້ອມເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ເລືອກຈະເຫັນນັ້ນເຂົ້າໃຈວ່າ ເລກເຈັດນັ້ນໃນຖານະເປັນສັນຍາລັກ

ຍັງປະກອບມີໂລກສີເປັນສັນຍາລັກ ແລະເລກສາມເປັນສັນຍາລັກຢູ່ດ້ວຍ.

ຄວາມເຊື່ອມໂຍງອັນສັກສິດ

ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ກຳນົດຊື້ອກໃນໄລຍະບໍ່ດົນມານີ້ກໍ່ຄືວ່າ ທຸກໆອົງທຸກໆອົງແລະທຸກໆອົງທີ່ສອງໃນພຣະນິມົດບົດ 14

ໄດ້ຮັບການເສີມອຳນາດໂດຍຄຳພະຍາກອນເລື່ອງເວລາຂອງອິສະລາມ ກ່ຽວກັບວິບັດຄັ້ງທຳອິດແລະຄັ້ງທີສອງ,

ແລະການເສີມອຳນາດຂອງທຸກໆອົງທຶຕາມໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍການສຳເລັດຕົ້ມຂອງວິບັດຄັ້ງທີສາມໃນວັນທີ

9/11. ການນຳໄປໃຊ້ຂອງ Jones ຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ, (ເຖິງແມ່ນວ່າລາວບໍ່ໄດ້ກ່າວຈຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ)

ທຸກໆອົງນັບຕັ້ງແຕ່ທຸກໆແຫ່ງແກ່ອົງທຸກໆອົງໃນພຣະນິມົດບົດ 8

ຈົນເຖິງແກ່ແຫ່ງວິບັດຄັ້ງທີສາມໃນພຣະນິມົດບົດ 11

ລ້ວນແຕ່ເຊື່ອມຕໍ່ຢ່າງແຍກອອກຈາກກັນບໍ່ໄດ້ກັບທຸກໆສາມອົງໃນພຣະນິມົດບົດ 14.

ພວກເຂົາເປັນສັນຍາລັກຢູ່ພາຍໃນແນວຄຳພະຍາກອນດຽວກັນ.

ພວກເຂົາຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຮັບຮູ້ໃນຖານະເຊັ່ນນັ້ນ

ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈບົດບາດອັນຫຼາກຫຼາຍທີ່ທູດແຕ່ລະອົງເປັນຕົວແທນ. ດັ່ງນັ້ນ ເຊັ່ນດຽວກັນທີ່ຈັດຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ, ແລະແກ ເປັນຕົວແທນຂອງເລກເຈັດ, ແລະອີກທັງສັນຍາລັກຂອງເລກສີ່ແລະເລກສາມພາຍໃນສັນຍາລັກໂດຍລວມຂອງເລກເຈັດ (ຄຣິສຕະຈັກ, ຕາປະທັບ, ແລະແກ); ແນວຂອງທູດນັບຈາກທູດອົງທຳອິດໃນບັນດາທູດແກເຈັດອົງ ໄປຈົນເຖິງທູດອົງທີສາມ ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກພິຈາລະນາເປັນອົງລວມ. ສິ່ງນີ້ຊີ້ບອກເຖິງແນວຂອງທູດຈຳນວນສິບເອັດອົງ.

ທູດສະຫວັນສາມອົງໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບສີ່ ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຂ່າວສານຄຳເຕືອນຂອງພວກມົນເລື້ອຍທົ່ວ ຊຶ່ງໄດ້ປະກາດການເປີດຂອງການພິພາກສາ ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນ

ຍັງເປັນຕົວແທນແຫ່ງຂ່າວສານຄຳເຕືອນຂອງໜັງແຮມສີໝືນສີຟ້າ

ຊຶ່ງກຳລັງປະກາດການປິດຂອງການພິພາກສາ.

ແກແຕສທັງເຈັດເປັນຕົວແທນຂອງອຳນາດຕ່າງໆ

ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ໂດຍພຣະປະສົງແຫ່ງການຊົງຈັດຕັ້ງມາຂອງພຣະອົງ

ເພື່ອນຳການພິພາກສາມາເໜືອບັນດາປະຊາຊາດທີ່ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ມັດສະການດວງອາທິດ.

ແກທັງສິ້ນທຳອິດຊີ້ບອກເຖິງຄວາມພິນາດລົງຢ່າງເປັນລຳດັບຂອງໂຣມັນຜ່າຍຕາເວັນຕົກຈົນເຖິງປີ 476.

ອັນທີຫ້າ ແລະ ອັນທີຫົກ ຊີ້ບອກເຖິງການລົ້ມສະລາຍຂອງໂຣມຕາເວັນອອກ ນັບແຕ່ປີ 1449 ຈົນເຖິງ 1453.

ແກສັງສຸດທ້າຍສາມອັນ ເປັນຕົວແທນຂອງອົດສະລາມແຫ່ງໄຟພິບັດສາມປະການ.

ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມົດບົດທີ 10 ແມ່ນພຣະຄຣິດ,

ຜູ້ຊົງສະເດັດລົງມາເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະ

ພຣະອົງຊົງສະເດັດລົງມາອີກໃນພຣະນິມົດບົດທີ 18 ເພື່ອປະທານລົດອຳນາດແກ່ການເຄື່ອນໄຫວໃນຕອນທ້າຍ.

ແກສັນທິເຈັດໄດ້ເລີ່ມເປົ້າຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໃນການເປີດສາກຂອງການພິພາກສາ

ຊຶ່ງເປັນວັນລົບມົນທົນແບບສົມບູນຕາມນິມົດ. ແກສັນແຫ່ງປຢູບລີຈະຕ້ອງຖືກເປົ້າໃນວັນລົບມົນທົນ. ດັ່ງນັ້ນ ໃນການພິພາກສາຈົກມີການເປົ້າແກສັນສອງຢ່າງ: ແກສັນແຫ່ງປຢູບລີ ແລະ ແກສັນທິເຈັດ.

ແລ້ວເຈົ້າຈົງໃຫ້ສຽງແກແຫ່ງປຢູບລີດັງຂຶ້ນໃນວັນທີສິບຂອງເດືອນທິເຈັດ; ໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ

ເຈົ້າທັງຫລາຍຈົງໃຫ້ສຽງແກດັງຂຶ້ນທົ່ວແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າທັງໝົດ.

ແລະເຈົ້າທັງຫລາຍຈົງຖວາຍໃຫ້ບິຫິຫິກຳສິບເປັນປົວລີສຸດ,

ແລະປະກາດອົດສະລະພາບທົ່ວແຜ່ນດິນແກ່ບັນດາຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນນັ້ນທັງໝົດ:

ບົນນີ້ຈະເປັນປຢູບລີສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ; ແລະທຸກຄົນຈະກັບຄືນໄປສູ່ກຳມະສິດຂອງຕົນ,

ແລະທຸກຄົນຈະກັບຄືນໄປສູ່ຄອບຄົວຂອງຕົນ. ບິຫິຫິກຳສິບນັ້ນຈະເປັນປຢູບລີສຳລັບເຈົ້າທັງຫລາຍ:

ເຈົ້າທັງຫລາຍຢ່າຫວ່ານພຶດ ຫລືກົງວກັບສິ່ງທີ່ອກຂຶ້ນເອງໃນບົນນີ້,

ຫລືເກັບກ່ຽວອະງຸນຈາກເຄືອອະງຸນທີ່ໄດ້ຕັດແຕ່ງຂອງເຈົ້າ. ພຣະບັນຍັດລະບຽບ 25:9-11.

ບໍລິບົດທີ່ຊີ້ບອກເຖິງການກະຈັດກະຈາຍຂອງອິສະຣາເອນເປັນເວລາ "ເຈັດເທື່ອ"

ທີ່ປາກົດຢູ່ໃນບົດຖັດໄປຂອງພຣະທຳເລວີນີຕີ,

ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ພຣະຄຳພິທີຫຼາຍທີ່ນຳໄປສູ່ຄຳສັ່ງໃຫ້ເປົ້າແກສຽງປຢູບລີໃນວັນແຫ່ງການລົບມົນທົນ.

ຈົ່ງເວົ້າກັບບັນດາລູກຫລານຂອງອິສະຣາເອນ ແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ

ເມື່ອພວກເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນແຜ່ນດິນທີ່ເຮົາມອບໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ

ແລ້ວແຜ່ນດິນນັ້ນຈະຕ້ອງຮັກສາວັນຊະບາໂຕຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ. ຫົກປີເຈົ້າຈົງຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ

ແລະຫົກປີຈົ່ງຈົດເຄືອຂ່າຍຂອງເຈົ້າ ແລະເກັບຜົນຂອງມັນ; ແຕ່ໃນປີທີ່ຈັດ
ຈະເປັນຊະບາໂຕແຫ່ງການພັກສະຫງົບສຳລັບແຜ່ນດິນ ເປັນຊະບາໂຕຖວາຍແດ່ພຣະຢາເວ;
ເຈົ້າຢາຫວ່ານນາຂອງເຈົ້າ ຫຼືລົດເຄືອຂ່າຍຂອງເຈົ້າ. ສິ່ງທີ່ອກຂຶ້ນເອງຈາກການກຽວຂອງເຈົ້າ
ເຈົ້າຢາໄປກຽວ ແລະຢາເກັບອະນຸ່ມຈາກເຄືອທົບໄດ້ຕັດລົດຂອງເຈົ້າ;
ເພາະວ່ານັ້ນເປັນປີແຫ່ງການພັກສະຫງົບສຳລັບແຜ່ນດິນ.
ແລະຊະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນອາຫານແກ່ພວກເຈົ້າ; ສຳລັບເຈົ້າ ແລະສຳລັບທາດຊາຍຂອງເຈົ້າ
ແລະທາດຍິງຂອງເຈົ້າ ແລະລູກຈ້າງຂອງເຈົ້າ ແລະຄົນຕ່າງດ້ວຍທຶນອາໄສຢູ່ກັບເຈົ້າ,
ແລະສຳລັບຝູງສັດຂອງເຈົ້າ ແລະສຳລັບສັດປ່າທີ່ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງເຈົ້າ
ຜົນຜະລິດທັງໝົດຂອງແຜ່ນດິນນັ້ນຈະເປັນອາຫານ.
ແລະເຈົ້າຈົ່ງນັບຊະບາໂຕແຫ່ງປີທີ່ຈັດໄວ້ສຳລັບເຈົ້າ, ຄືຈັດເທື່ອຂອງເຈັດປີ;
ແລະຊ່ວງເວລາຂອງຊະບາໂຕແຫ່ງປີທີ່ຈັດນັ້ນ ຈະເປັນສະຖິຕິເກົ່າປີສຳລັບເຈົ້າ. ພວກເລວີ 25:2–8.

ເມື່ອ Miller ໄດ້ຕະຫຼົກເຖິງການພິພາກສາຕ່ອສຳເລັດເປັນເລື່ອງຈາກການລະເມີດການພັກສະບາໂຕຂອງແຜ່ນດິນ
ໃນບົດທຳອິດ, ທ່ານໄດ້ນຳໃຊ້ຫຼັກການທີ່ວ່າໜຶ່ງວັນແທນໜຶ່ງປີ
ແລະຄົ້ນພົບວ່າໜຶ່ງປີມີສາມຮ້ອຍຫົກສິບວັນ, ແລະວ່າເຈັດເທື່ອຂອງສາມຮ້ອຍຫົກສິບນັ້ນເທົ່າກັບສອງພັນຫ້າຮ້ອຍ
ຊາວປີແຫ່ງການລົງໂທດສຳລັບການລະເມີດພັນທະສັນຍາ.
ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈິງຜ່າຍຄຳພະຍາກອນປະການທຳອິດທີ່ທ່ານຄົ້ນພົບ.
ມັນເປັນຮາກຖານຂອງບັນດາຄວາມຈິງທີ່ປະກອບຂຶ້ນເປັນຮາກຖານທີ່ພຣະຄຣິດໄດ້ວາງໄວ້ຜ່ານພາລະກິດຂອງ
Miller. ແຕ່ໃຫຼດປຶ້ມນີ້ແມ່ນການປະກາດເຖິງການປັບປ່ອຍແລະເສຍສະຫຼຸບ.

ແຕ່ທີ່ຈັດແມ່ນອິດສະລາມແຫ່ງໄພພິບັດປະການທີສາມ.

ແຕ່ໃນວັນເວລາແຫ່ງສຽງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ຈັດ, ເມື່ອທ່ານຈະເລີ່ມເປົ່າແກ,
ຄວາມລຶກລັບຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະສຳເລັດ, ຕາມທີ່ພຣະອົງໄດ້ປະກາດໄວ້ແກ່ຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ
ຄືບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ. ພຣະນິມິດ 10:7

ແກດທີ່ຈັດຂອງອິສລາມແມ່ນຄວາມຈິງແຫ່ງຄຳພະຍາກອນພາຍນອກ ແລະ ແກດຢູນິວິດແມ່ນຄວາມຈິງແຫ່ງ
ຄຳພະຍາກອນພາຍໃນກ່ຽວກັບການຖືກນັບວ່າຊອບທຳໂດຍຄວາມເຊື່ອ—ການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກບາບ
ຊົງຕາມທີ່ຊົດສະເຕີໄວທ໌ ກ່າວໄວ້ນັ້ນ ຄືທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມໃນຄວາມເປັນຈິງ.
ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ແກດທີ່ຈັດກຳລັງດັງຢູ່ນັ້ນ ຄວາມລຶກລັບທີ່ວ່າ ພຣະຄຣິດຢູ່ໃນທ່ານ
ຊົງເປັນຄວາມຫວັງແຫ່ງລາສີຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສົມບູນ ເມື່ອພຣະຄຣິດຊົງນຳເອົາພຣະລັກສະນະພຣະເຈົ້າຂອງພຣະ
ອົງມາປະສານກັບສະພາບມະນຸດຂອງຄົນໜຶ່ງແສນສະໝັ້ນສະໄໝ. ຜູ້ທີ່ໃນເວລານັ້ນໄດ້ຮັບຕາປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະປະກາດຂ່າວສານແຫ່ງແກດເພື່ອເຕືອນ ຊົງຖືກແທນໄວ້ວ່າເປັນວິບັດຄົງທີ່ສາມ ແລະ
ເປັນການເຕືອນຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມດ້ວຍ.
ວິບັດຄົງທີ່ສາມເສີມກຳລັງໃຫ້ແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງນັ້ນ
ຜູ້ຊົງບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດອັນນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ ສະເດັດລົງມາພ້ອມກັບຂ່າວສານໃນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງ.

ເມື່ອພວກເຮົາລະບຸວ່າ ມັນເປັນຄຳພະຍາກອນເວລາຂອງໄພວິບັດທີ່ໜຶ່ງແລະທີ່ສອງ
ທີ່ໄດ້ປະທານພະລັງແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທີ່ໜຶ່ງ, ແລະເປັນຄຳພະຍາກອນຂອງໄພວິບັດທີ່ສາມ
ທີ່ປະທານພະລັງແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດອົງທີ່ສາມ, ພວກເຮົາກຳລັງລະບຸແກ່ເປັນ
“ການພິພາກສາທີ່ຖືກນຳມາເໝືອນໂຮມ ເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ການບັງຄັບຖືວັນອາທິດ.”
ການພິພາກສາໂດຍພຣະຈັດຫານນັ້ນ, ໂດຍສະເພາະແກ່ໄພວິບັດສາມປະການສຸດທ້າຍ,
ສອດຄ່ອງແລະຂະໜານກັນກັບຂ່າວສານແຫ່ງຄຳເຕືອນຂອງທູດສາມອົງໃນ Revelation ບົດທີສິບສີ່.
ໄພວິບັດສອງປະການແລະທູດສອງອົງໃນປະຫວັດສາດຂອງມື້ນີ້ແລ້ວ, ແລະ
ແລະໄພວິບັດທີ່ສາມແລະທູດອົງທີ່ສາມໃນປະຫວັດສາດຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສະໝັ້ນສະໄໝ.

ໃນປະຫວັດສາດຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງທູດອົງທຶນນີ້ແລະອົງທຶນອື່ນ, ຂ່າວສານເລື່ອງການເປີດແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ຮັບພະລັງໂດຍການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງອິສະລາມໃນໄພວິບັດທຶນນີ້ແລະທຶນອື່ນ.
ໃນປະຫວັດສາດຕອນສູນສຸດຂອງທູດອົງທຶນນີ້ ຂ່າວສານທີ່ປະກາດການເປີດແຫ່ງການພິພາກສາໄດ້ຮັບພະລັງໂດຍການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງອິສະລາມໃນໄພວິບັດທຶນນີ້.

ການປະທານລົດເດດໃນຕອນຕົ້ນ ແລະ ໃນຕອນສູນສຸດ ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍທູດສະຫວັນໃນ Revelation ບົດ 10 ແລະ 18, “ຜູ້ຊົງບໍ່ໄດ້ເປັນບຸກຄົນອື່ນໃດນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ.” ຂ່າວສານພາຍນອກຂອງອິດສະລາມ ແລະ ຂ່າວສານພາຍໃນແຫ່ງການພິພາກສາ ຄື ສຽງແກງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນນີ້; ແລະ ຂ່າວສານພາຍໃນແຫ່ງການພິພາກສາ ຄື ສຽງແກງຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນນີ້.
ສຽງແກງພາຍນອກຂອງອິດສະລາມ ຄື ຄຳພະຍາກອນສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບໍ, ແລະ ສຽງແກງພາຍໃນຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນນີ້ ຄື ສອງພັນສາມຮ້ອຍບໍ. ທັງສອງໄດ້ມາເຖິງ ແລະ ເປັນສຽງຂຶ້ນໃນການເປີດຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາຄົນຕາຍ, ແລະ ທັງສອງໄດ້ມາເຖິງອີກຄັ້ງໃນການເປີດຕົ້ນແຫ່ງການພິພາກສາຄົນເປັນ.

ທູດສະຫວັນໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 10 ໄດ້ລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບອິສະລາມສຳເລັດຜົນ; ແລະໃນການນັ້ນ ທູດສະຫວັນອົງນັ້ນໄດ້ເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າເຖິງການລົງມາຂອງທູດສະຫວັນໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 18 ພ້ອມກັບການສຳເລັດຜົນຂອງຄຳພະຍາກອນກ່ຽວກັບອິສະລາມ.
ການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອການກະບົດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດໃນປີ 321, ແລະຕໍ່ມາອີກໃນປີ 538 ນັ້ນ ໄດ້ຖືກແທນຄວາມໂດຍແກ້ງທັງຫົກທຳອິດ;
ແລະການພິພາກສາຂອງພຣະອົງສຳລັບການກະບົດຂອງກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາໃນໂງ່ນນີ້ ໄດ້ຖືກແທນຄວາມໂດຍແກ້ງທິຈັດ ຊຶ່ງແມ່ນວິບັດທຶນນີ້ ແລະເປັນທູດສະຫວັນອົງທຶນນີ້ດ້ວຍ.
ຂ່າວສານເຕືອນເຖິງການເລີ່ມຕົ້ນຂອງການພິພາກສາໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແລະຂ່າວສານເຕືອນເຖິງການພິພາກສາຄົນເປັນໃນ 9/11 ນັ້ນ ທັງສອງຢ່າງໄດ້ຮັບການປະທານອຳນາດໂດຍທູດສະຫວັນອົງທຶນນີ້ຈັດ ຕາມລຳດັບທີ່ Jones ໄດ້ວາງໄວ້.
ມີທູດສະຫວັນແຫ່ງແກ້ງຫົກອົງຢູ່ໃນບົດ 8 ແລະ 9, ແລ້ວໃນບົດ 10 ທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ລົງມາຜູ້ຊົງມີໃຊ້ຜູ້ໂດຍອັນນອກຈາກພຣະເຢຊູຄຣິດ. ພຣະອົງແມ່ນອົງທິຈັດໃນລຳດັບຂອງທູດສະຫວັນ, ແລະຫຼັງຈາກພຣະອົງໃນບົດ 11 ກໍມີວິບັດທຶນນີ້ ຊຶ່ງແມ່ນແກ້ງທິຈັດ ທິເລີ່ມເປັນຂຶ້ນໃນປີ 1844, ແຕ່ເປັນອົງທິເປດໃນລຸດຂອງທູດສະຫວັນທີ່ນຳໄປສູ່ທູດສະຫວັນອົງທິກຳ, ສົບ ແລະ ສົບເອັດ ໃນ ພຣະນິມິດ ບົດ 14.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນນີ້ມີບ່ອນຖືກແຍກອອກຈາກຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທຶນອື່ນໄດ້, ແຕ່ມັນກໍມີບ່ອນຖືກແຍກອອກຈາກແກງທິຈັດແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າເໜືອການທໍລະຍົດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ. ແກງສື່ນທຳອິດແຫ່ງການພິພາກສາໃນພຣະນິມິດບົດທີ 8 ຊຶ່ງອີກເຖິງຄວາມພິນາດເສື່ອມຖອຍຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງຂອງໂຮມັນຝ່າຍຕາເວັນຕົກຫຼັງຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດສະບັບທຳອິດຂອງຄອນສະຕັນຕິນໃນປີ 321 ແລະໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເມື່ອພຣະອົງແບ່ງຈັກກະພັດອອກເປັນຕາເວັນອອກແລະຕາເວັນຕົກໃນປີ 330.

“ເມື່ອຊາດຂອງພວກເຮົາ ໃນສະພາບຕົບນັ້ນຍັດຂອງຕົນ
ໄດ້ຕາກົດໝາຍເພື່ອຜູກມັດມະໂນທຳຂອງມະນຸດໃນເລື່ອງສິດທິພິເສດທາງສາສະໜາຂອງເຂົາ,
ບັງຄັບໃຫ້ຖືຮັກສາວັນອາທິດ, ແລະນຳອຳນາດອັນກົດຂີ່ມາກົດດັນຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກສາວັນອາທິດວັນອາທິດ,
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນໂມຄະໃນແຜ່ນດິນຂອງພວກເຮົາ ໃນທຸກນ້ອຍສຳຄັນ;
ແລະການຫັນຫຼັງຈາກພຣະເຈົ້າຂອງຊາດ ຈະຕາມມາດ້ວຍຄວາມພິນາດຂອງຊາດ.” Review and Herald,
December 18, 1888.

ຫຼັກການທີ່ວ່າການຫຼົງທາງຈາກຄວາມເຊື່ອຂອງຊາດນຳຄວາມພິນາດມາສູ່ຊາດ ໄດ້ບັງເກີດແກ່ຊາດຂອງ Constantine ໂດຍເລີ່ມຕົ້ນຈາກແກ່ອັນດັບສີອັນທຳອິດ ຊຶ່ງໄດ້ນຳພາໂຮມຕາເວັນຕົກໄປສູ່ຈຸດຈົບໃນປີ 476. ໂຮມຕາເວັນອອກໄດ້ໄປສູ່ຈຸດຈົບຂອງມັນໃນປີ 1453, ເຖິງແມ່ນວ່າຕາມຄຳພະຍາກອນແລ້ວ ມັນໄດ້ສູນເສຍອຳນາດອະທິປະໄຕແຫ່ງຊາດຂອງມັນໄປໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449. ບໍ່ແມ່ນອີ່ຫລັກ Babylon ທີ່ຖືກລົ້ມລົງໃນຄົນດຽວ, ໂຮມ ທັງຝ່າຍຕາເວັນຕົກແລະຕາເວັນອອກ ໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ຈຸດຈົບຂອງພວກມັນຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ. ການລົ້ມສະລາຍຂອງໂຮມຕາເວັນຕົກພາຍໃຕ້ແກ່ສີອັນທຳອິດພາຍໃນປີ 476 ເປັນຕົວແທນຂອງການລົ້ມສະລາຍຂອງສະຫະລັດພາຍໃຕ້ແກ່ສີອັນ, ຊຶ່ງໃນອີກລະດັບໜຶ່ງ ມັນເປັນຕົວແທນຂອງສີຊີວິດອາຍຸຄົນຂອງສະຫະລັດ ທີ່ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1798 ແລະສິ້ນສຸດລົງທຶກໄໝຍວັນອາທິດ. ສີຊີວິດອາຍຸຄົນນັ້ນຂະໜານກັບສີຊີວິດອາຍຸຄົນຂອງ Adventism, ຊຶ່ງຂະໜານກັບຄຣິສຕະຈັກສະຕີແຫ່ງທຳອິດໃນ Revelation ບົດທີ 2, ແລະກັບບາບອັນນຳສະອິດສະຮຽນທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນສືບຕໍ່ການໃນ Ezekiel ບົດທີ 8 ແລະກັບຝູງຕັກແຕນສະລັກໃນໜັງສື Joel.

ເພາະພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດຕັ້ງນີ້ວ່າ:
ຍິ່ງຈະເປັນສັນໃດເມື່ອເຮົາສົ່ງການພິພາກສາອັນຮ້າຍແຮງທັງສືບຕໍ່ການຂອງເຮົາມາແຫນ້ນອີ່ຫລັກແລ້ວ ຄື ດາບ ແລະ ການກັ່ນດານອາຫານ ແລະ ສັດຮ້າຍອັນອັນຕະລາຍ ແລະ ໂລກລະບາດ ເພື່ອຕັດຂາດທັງມະນຸດແລະສັດອອກຈາກເມືອງນັ້ນ? ເອເຊກຍຽນ 14:21.

ແກ່ທຶກ ແລະ ແກ່ທຶກ ໄດ້ນຳຄວາມພິນາດມາເຖິງໂຮມຕາເວັນອອກ, ແລະ ໂຮມຕາເວັນອອກ ໃນຄວາມສຳພັນທາງຄຳພະຍາກອນກັບໂຮມຕາເວັນຕົກ ເປັນຕົວແທນຂອງລັດ. ໂຮມຕາເວັນຕົກເປັນຕົວແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ໂຮມຕາເວັນຕົກຍັງເປັນຕົວແທນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ຜູ້ຊຶ້ງຖືກພິຊິດກ່ອນເປັນອັນດັບທຳອິດ, ດັ່ງທີ່ໂຮມຕາເວັນຕົກເຄີຍຖືກພິຊິດ.

“ເມື່ອອາເມລິກາ ແຜ່ນດິນແຫ່ງເສຍພາບທາງສາສະໜາ ຈະຮ່ວມມືກັບສັນຕະປາປາໃນການບັງຄັບມະໂນທຳ ແລະ ບີບບັງຄັບມະນຸດໃຫ້ໃຫ້ກຽດແກ່ວັນອຸບາໂຕອັນປອມ ປະຊາຊົນໃນທຸກປະເທດທົ່ວໂລກຈະຖືກນຳໃຫ້ດຳເນີນຕາມແບບຢ່າງຂອງນາງ.” Testimonies, volume 6, 18.

ແກ່ທຶກເປັນຕົວແທນຂອງສີຊີວິດຄົນໃນປະຫວັດສາດຂອງອາເມລິກາ, ແລະເມື່ອສະຫະລັດຕົກລົ້ມ, ແຜ່ນດິນອັນຮຸ່ງໂລດໃນຂັ້ນສືບເອັດຂອງ ດານເອນ ບົດສືບເອັດ ກໍໄດ້ຕົກລົ້ມໄປແລ້ວ, ແລະອຸປະສັກຕັ້ງໄປຄືເອຢິບ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກຂອງຊາດຕ່າງໆທີ່ເຫຼືອທົ່ວໂລກ. ຈາກນັ້ນ ສະຫະປະຊາຊາດ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນກະສັດສືບອົງ, ກໍເຫັນພ້ອມທີ່ຈະມອບອານາຈັກທີ່ຈັດຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ສັນຕະປາປາ, ເພາະ “ຊົ່ວເວລາສັ້ນໜຶ່ງ—ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ,” ໃນ ພຣະນິມົດ ບົດສືບເຈັດ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນງານວັນເກີດຂອງ ເຮໂຣດ, ເມື່ອເຂົາໃຫ້ຄຳປະຕິຮຽນຈະມອບອານາຈັກເຄີຍໜຶ່ງຂອງຕົນ. ໃນງານວັນເກີດຂອງ ເຮໂຣດ, ໃນຊົ່ວໂມງນັ້ນ ລາຍມືທີ່ຂຽນໄວ້ກໍປາກົດຂຶ້ນເທິງບູນຂາວຂອງກຳແພງ, ແລະ ເບນຊັດຊາ ກໍຖືກສັງຫານ. ຊົ່ວໂມງນັ້ນມາເຖິງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ ແລະດຳເນີນຕັ້ງໄປຈົນເຖິງການສິ້ນສຸດແຫ່ງເວລາແຫ່ງການທົດລອງຂອງມະນຸດ. ອານາຈັກທີ່ຈັດຖືກພິຊິດ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນແບບໄວ້ໂດຍການທຳລາຍກຳແພງຂອງ ຄອນສະແຕນຕິນເປັນ ທີ່ພັ້ງລົງໃນປີ 1453. ຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດໃນສະຫະລັດ, ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນແບບໄວ້ໂດຍປີ 1449, ຈົນເຖິງການຕົກຂອງ ຄອນສະແຕນຕິນເປັນ ໃນປີ 1453 ມີສືບສັນຍະລັກ. ສັນຕະປາປາໄດ້ຮັບບາດແຜອັນເຖິງຕາຍຂອງມັນໃນປີ 1798.

ໃນດານຕີອນ ບົດທີ 11 ຂໍ້ 40 ອຳນາດສັນຕະປາບາໄດ້ລົ້ມລົງໃນປີ 1798 ໃນເວລາແຫ່ງອະສານ. ຈາກນັ້ນ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ໄດ້ລົ້ມລົງໃນປີ 1989 ໃນເວລາແຫ່ງອະສານ. ສະຫະລັດອາເມລິກາລົ້ມລົງໃນຂໍ້ 41 ແລະ ອີຍິບລົ້ມລົງໃນຂໍ້ 42 ແລະ ອຳນາດສັນຕະປາບາມາເຖິງການລົ້ມລົງຄັ້ງທີສອງ ແລະ ຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຕົນໃນຂໍ້ 45.

“ຈາກການເຈີນຂຶ້ນແລະການລົ້ມສະຫລາຍຂອງບັນດາປະຊາຊາດ
ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ແຈ້ງຊັດໃນພຣະທຳດານຕີອນ ແລະ ພຣະນິມິດ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງຮຽນຮູ້ວ່າ
ລັດສະໝຸດພາບພາຍນອກແລະຜ່າຍໂລກເທົ່ານັ້ນໄຮ້ຄຳພຽງໃດ. ບາບໂລນ
ພ້ອມດ້ວຍອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມທັງປວງຂອງມັນ, ຊຶ່ງໂລກຂອງພວກເຮົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ເຫັນອີກເລີຍ
ບໍ່ແຕ່ນັ້ນມາ,—ອຳນາດແລະຄວາມສະຫງ່າງາມທີ່ສຳລັບຜູ້ຄົນໃນສະໄໝນັ້ນເບິ່ງເໝືອນຈະໝັ້ນຄົງແລະຍືນ
ຍົງພຽງໃດ,—ແຕ່ມັນໄດ້ສູນຫາຍໄປຢ່າງສົມເຊີຍພຽງໃດ! ດັ່ງເປັນ “ດອກຫຍ້າ,” ມັນໄດ້ພິນາດໄປແລ້ວ.
James 1:10. ອານາຈັກເມໂດ-ເປີໂຊຍກໄດ້ພິນາດໄປເຊັ່ນດຽວກັນ,
ແລະອານາຈັກຂອງກຣີກແລະໂຣມກໍເຊັ່ນກັນ.
ແລະທຸກສິ່ງທີ່ມີພຣະເຈົ້າເປັນຮາກຖານຂອງຕົນກໍພິນາດໄປເຊັ່ນນັ້ນ.
ມີແຕ່ສິ່ງທີ່ຜູກພັນໄວ້ກັບພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ ແລະສະແດງພຣະລັກສະນະຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງຈະຍືນຍົງຢູ່ໄດ້. ຫຼັກການຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ
ເປັນສິ່ງອັນໝັ້ນຄົງຢ່າງແທ້ຈິງພຽງຢ່າງດຽວທີ່ໂລກຂອງພວກເຮົາຮູ້ຈັກ.” Prophets and Kings, 548.

ການລົ້ມລົງຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ (ຜູ້ພະຍາກອນບອມ) ໃນຂໍ້ທີສີ່ສິບເອັດ ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍປີ 1449, ແລະການລົ້ມລົງຂອງອີຍິບ (ມັງກອນ) ໃນຂໍ້ທີສີ່ສິບສອງ ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍປີ 1453, ແລະອຳນາດສັນຕະປາບາ (ສັດຮ້າຍ) ກໍມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍເຫຼືອ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໂດຍປີ 1798. ຜູ້ພະຍາກອນບອມ ແລະ ມັງກອນ ຖືກນຳລົງໂດຍອຳນາດແຫ່ງແກ, ແລະ ສັດຮ້າຍ ຖືກນຳລົງໂດຍອຳນາດຂອງມັງກອນ.

ເລກສີ່ເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການແຕກສະລາຍຂອງອານາຈັກໜຶ່ງ. ອານາຈັກຂອງ Alexander ໄດ້ແຕກອອກເປັນສີ່ອານາຈັກ, ແລະ ອີຍິບໄດ້ພິນາດລົງໃນທະເລແດງໃນຊົ່ວອາຍຸທີສີ່, ແລະ ອິດສະຣາເອນກຳລັງກັບມາບດວງອາທິດໃນສິ່ງນຳສະອິດສະອົມປະການທີສີ່ຂອງ Ezekiel ບົດ 8. ສີ່ຊົ່ວອາຍຸຂອງ Protestantism ແລະ ພັກ Republicans ໃນສັດຮ້າຍແຫ່ງແຜ່ນດິນໂລກ ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 1798 ແລະ ສິ້ນສຸດລົງທີ່ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້ສຳລັບທັງສອງເຂົາ. ການພິພາກສາອັນຮ້າຍແຮງສື່ປະການຂອງ Ezekiel ທີ່ມີຕົວເຢຣູຊາເລມ ສະແດງໃຫ້ເຫັນການພິພາກສາສື່ປະການທີ່ມີຕົວສະຫະລັດອາເມລິກາ, ແລະ ການພິພາກສາສື່ປະການນັ້ນທີ່ມີຕົວອານາຈັກທີ່ຢູ່ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີເປັນແບບຢ່າງຂອງສື່ປິຈາກ 1449 ຈົນເຖິງ 1453 ເມື່ອອານາຈັກທີ່ຈັດໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ ຕົກລົງຍອມມອບອານາຈັກຂອງຕົນເຄິ່ງໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ອຳນາດ papacy ໃນຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງຄຣິສຕະຈັກແລະລັດ ຊຶ່ງໃສ່ເພນີແຫ່ງ Tyre ປົກຄອງຢູ່ເໜືອ.

ສິບນັ້ນແຕ່ 1449 ຫາ 1453 ເປັນຕົວແທນເຖິງການສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ຈັດໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະຍັງເປັນຕົວແທນເຖິງຊ່ວງເວລາແຫ່ງການສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກທີ່ເປດ ຈາກກົດໝາຍວັນອາທິດໄປຈົນເຖິງການປິດແຫ່ງເວລາແຫ່ງພຣະຄຸນ. ການພິຈິດເອຢິບ, ຜູ້ຊຶ້ງເປັນໂລກ ແລະຍັງເປັນມັງກອນທີ່ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ລະບົບສັນຕະປາບາ, ເປັນ fractal ຢູ່ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງຊ່ວງເວລາທີ່ຖືກໝາຍໄວ້ໂດຍສິບນັ້ນແຕ່ 1449 ຫາ 1453. ສິ່ງນີ້ຊີ້ບອກເຖິງການລົ້ມລົງຂອງ Constantinople ໃນເວລາກົດໝາຍວັນອາທິດ, ແລະຈາກນັ້ນອີກຄັ້ງເມື່ອ Michael ລຸກຂຶ້ນ. ເມື່ອ Michael ລຸກຂຶ້ນ ທູດສະຫວັນທັງສີ່ຈຶ່ງຖືກປ່ອຍອອກຢ່າງຕຸ້ມສ່ວນ ຕາມທີ່ຄຳດົນໃຈໄດ້ກ່າວໄວ້.

“ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ

ທູດສະຫວັນທັງສະໄໝທັງສະໄໝກວ່າພຣະກົດຂອງພຣະເຢຊູໃນພຣະວິຫານບໍລິສຸດຈະສຳເລັດລົງ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນ ໄພພິບັດຈະດັບການສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງ.” Early Writings, 36.

ອານາຈັກຂອງອາເລັກຊານເດໄດ້ແບ່ງອອກເປັນສີ່ສ່ວນ, ສຽງແກສີຢ່າງເໝືອນໂຣມຝ່າຍຕາເວັນຕົກ, ລົມທັງສີຖືກປ່ອຍອອກເໝືອນໂຣມຝ່າຍຕາເວັນອອກ, ການພິພາກສາອັນຮ້າຍແຮງສືບສະຫຼັບການເໝືອນເຢຣຸຊາເລັມ, ລົມທັງສີຖືກປ່ອຍອອກເມື່ອອຳນາດສັນຕະປາບາມາເຖິງຈຸດຈົບຂອງຕົນໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດຊ່ວຍ. ດ້ວຍການສຳແດງອອກຂອງສັນຍາລັກພະຍາກອນເຫຼົ່ານີ້ ພວກເຂົາຈະພິຈາລະນາວິບັດປະການທຳສອງໃນບໍລິບົດຂອງການນຳໄປປະຍຸກຕໍ່ກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້.

ສະພາເມືອງ Florence

ໃນປີ 1439, ທີ່ສະພາແຫ່ງ Florence (ຊຶ່ງເອີ້ນອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ສະຫະພາບແຫ່ງ Florence), ຜູ້ແທນຂອງຄຣິສຕະຈັກອອກໂທດອີກຕາເວັນອອກ (ນຳພາໂດຍຈັກກະພັດໄບແຊນທິນ John VIII Palaiologos ແລະພາຕຣີອາກແຫ່ງ Constantinople) ໄດ້ລົງນາມໃນພຣະລາຊະກຳນົດຢ່າງເປັນທາງການເພື່ອສະຫະພາບກັບຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນພ້ອມໃຫ້ຮັບຮູ້ສັນຕະປາບາແຫ່ງໂຣມວ່າເປັນປະມຸກ (ອຳນາດສູງສຸດ) ຂອງຄຣິສຕະຈັກທັງປວງ.

ເພາະວ່າສາມົດເປັນຫົວຂອງພັນລະຍາ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະຄຣິດຊົງເປັນຫົວຂອງຄຣິສຕະຈັກ ແລະພຣະອົງຊົງເປັນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລັອດແກ່ຮ່າງກາຍນັ້ນ. ເອເຟໂຊ 5:23.

ຄຳສາລະພາບຄວາມເຊື່ອໃນໄຊອາ

ຈັກກະພັດແລະບິຕູອາຄານໄດ້ຍອມຮັບ “ຂໍ້ຄວາມ Filioque” ໃນ Nicene Creed, ຊຶ່ງເປັນການເພີ່ມເຂົ້າໃສ່ Nicene Creed ໂດຍອ້າງວ່າພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊົງດຳເນີນອອກມາຈາກພຣະບິຕາແລະຈາກພຣະບຸດ. Nicene Creed ແມ່ນໜຶ່ງໃນຖ້ອຍຖະແຫຼງແຫ່ງຄວາມເຊື່ອທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດແລະຖືກນຳໃຊ້ຢ່າງແພ່ຫຼາຍທີ່ສຸດຕະຫຼອດປະຫວັດຂອງຄວາມເຊື່ອຄາທອລິກ. Nicene Creed ແມ່ນບົດສະຫຼຸບຢ່າງເປັນທາງການຂອງຄວາມເຊື່ອຄາທອລິກພື້ນຖານ. ເດີມທີ່ມັນຖືກຂຽນຂຶ້ນເພື່ອປົກປ້ອງຄວາມຈິງກ່ຽວກັບວ່າພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງເປັນຜູ້ໃດ. ໃນປີ 325, ຂີໂຕໂຢັງຄົງໃຫຍ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນ ເພາະບະໂລຫິດຜູ້ໜຶ່ງຊື່ Arius ໄດ້ຮ້ອນວ່າ ພຣະເຢຊູຖືກພຣະເຈົ້າພຣະບິຕາຊົງສ້າງຂຶ້ນ ແລະບໍ່ໄດ້ຊົງເປັນພຣະເຈົ້າຢ່າງສົມບູນ.

ຈັກກະພັດຄອນສະຕັນຕິນໄດ້ເອີ້ນປະຊຸມສະພາໃນຊີອາຄົງທຳອິດເພື່ອຍຸດຕິບັນຫານັ້ນ. ສະພາໄດ້ຍືນຍັນຢ່າງໜັກແນ່ນວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າໂດຍສົມບູນ, “ມີສານະອັນດຽວກັນ” ກັບພຣະບິຕາ. ຕໍ່ມາ ຄຳສາລະພາບຄວາມເຊື່ອໃນໄຊອາຂະຫຍາຍໃນສະພາຄອນສະຕັນຕິນເປັນ ໃນປີ 381.

ໃນຈຸດນີ້ຄວນສັງເກດວ່າ;

ຄຳສາລະພາບໃນຊີອາໄດ້ຖືກສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດຂອງຄອນສະຕັນຕິນອົງທີໜຶ່ງ, ແລະມັນຈະເປັນປະເດັນສຳລັບຄອນສະຕັນຕິນອົງສຸດທ້າຍ, ຜູ້ຄຶດຄອນສະຕັນຕິນທີ່ສືບເອົາ, ຜູ້ເປັນຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍຂອງຈັກກະວັດໄບແຊນທິນຕາເວັນອອກ. ຄອນສະຕັນຕິນມະຫາລາດ, ຜູ້ເປັນອົງທຳອິດ, ຖືກຍົກຂຶ້ນຊຳແລ້ວຊຳອີກເປັນຫົວຂໍ້ໃນຄຳພະຍາກອນພຣະຄຳພີ. ທ່ານເປັນຜູ້ປົກຄອງໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງອານາຈັກຝ່າຍຕາເວັນອອກ ແລະດັງນັ້ນຈຶ່ງເປັນແບບຢ່າງລ່ວງໜ້າຂອງຜູ້ປົກຄອງໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກຝ່າຍຕາເວັນອອກ. ຂໍ້ເທັດຈິງທີ່ວ່າ ຄຳສາລະພາບໃນຊີອາເປັນອົງປະກອບໜຶ່ງຂອງທັງປະຫວັດຕອນເລີ່ມຕົ້ນແລະຕອນສິ້ນສຸດ ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກສັງເກດໂດຍນັກສຶກສາຄຳພະຍາກອນ ຖ້າພວກເຂົາເຂົ້າໃຈຫຼັກການຂອງອັນພາແລະໂອເມກາ.

ໃນປີ 381, ສາລະພາບຄວາມເຊື່ອນິຊາຍາໄດ້ຖືກປັບປຸງເພື່ອບັນຈຸຄຳສອນເລື່ອງໄຟຊຳລະ, ຄຳສອນເລື່ອງສິນລະມະນູນມະຫາສະນິດ, ພ້ອມທັງການຍອມຮັບການໃຊ້ເຂົ້າຈີບໃສ່ເຊື່ອສຳລັບສິນລະມະນູນມະຫາສະນິດ, ຊຶ່ງເປັນປະເພນີຂອງລາຕິນ. ສາລະພາບຄວາມເຊື່ອປີ 381 ຍັງໄດ້ຍອມຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈແບບຄາໂຕລິກກ່ຽວກັບບາບກຳເນີດ ແລະຊີວິດຫຼັງຄວາມຕາຍ. ມັນສົນສຸດລົງດ້ວຍຂໍ້ຄວາມສຳຄັນນີ້: "ພວກເຮົາຍັງກຳນົດອີກດ້ວຍວ່າ ບັນລັງອັນສັກສິດແຫ່ງອັກຄະສາວົກ ແລະສັນຕະປາປາແຫ່ງໂຮມ ຊຶ່ງຖືຄອງອຳນາດສູງສຸດເໜືອໂລກທັງປວງ ແລະເປັນຜູ້ແທນອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ."

ໃນສະພາເມືອງ Florence ໄດ້ມີການລົງນາມສະບັບປັບປຸງອີກສະບັບໜຶ່ງໃນວັນທີ 6 ກໍລະກົດ 1439, ກ່ອນທີ່ Constantinople ຈະຕົກແກ່ Ottoman Turks ໃນປີ 1453 ເປັນເວລາ 14 ປີ. ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງນັ້ນໄດ້ຖືກລົງນາມພາຍໃຕ້ແຮງກົດດັນທາງການເມືອງຢ່າງໜັກ. ຈັກກະພັດ Byzantine ຢູ່ໃນສະພາບສົນຫວັງຢ່າງຍິ່ງໃນການຂໍ້ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈາກຝ່າຍຕາເວັນຕົກ ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານ Ottoman ທີ່ກຳລັງຄົບໜ້າ. ເມື່ອຄະນະຜູ້ແທນຊາວກຣີກກັບໄປເຖິງບ້ານເມືອງ, ຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນໄດ້ຖືກປະຕິເສດຢ່າງແຂງຂັນໂດຍຄະນະສົງ, ພະສົງນັກບວດ, ແລະປະຊາຊົນສາມັນໃນຝ່າຍຕາເວັນອອກເປັນສ່ວນໃຫຍ່. ບັນດາອະທິການສ່ວນໃຫຍ່ຜູ້ທີ່ໄດ້ລົງນາມໃນຂໍ້ຕົກລົງນັ້ນ ຕໍ່ມາໄດ້ຖອນການສະໜັບສະໜູນຂອງຕົນ. ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງນັ້ນບໍ່ເຄີຍຖືກນຳໄປປະຕິບັດຢ່າງສົມບູນ ແລະໄດ້ຖືກປະກາດປະຕິເສດຢ່າງເປັນທາງການໂດຍສາສນາຈັກ Eastern Orthodox ໃນຫຼາຍປີຕໍ່ມາ. ເມື່ອເຖິງເວລາທີ່ Constantinople ຕົກໃນປີ 1453, ການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງນັ້ນກໍໄດ້ຟັງທະລາຍລົງໄປແລ້ວໃນທາງປະຕິບັດ. ນັກປະຫວັດສາດມັກພັນລະນາເຫດການນີ້ວ່າເປັນການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງທາງການເມືອງທີ່ລົ້ມເຫຼວ ເນື່ອງຈາກການຕ້ານທານຢ່າງເລິກຊຶ້ງທາງເທວະວິທະຍາ, ວັດທະນະທຳ, ແລະຈາກປະຊາຊົນ.

ໃນສະພາໄນຊອກສົງທຳອິດ ປີ 325 ໄດ້ຮັບຮອງເອົາຄຳປະກາດຄວາມເຊື່ອໄນຊອກ. ສົງຄົມຖືກກຳນົດໄວ້ຫ້າປີກ່ອນປີ 330 ເມື່ອ 360 ປີໃນດານເຮອນ ບົດທີ 11, ຂໍ້ 24, ທີ່ຖືກສະແດງເປັນ "ເວລາ" ໜຶ່ງ ໄດ້ສົນສຸດລົງ.

ເຂົາຈະເຂົ້າໄປຢ່າງສະຫງົບແມ່ນແຕ່ໃນບ່ອນອຸດົມທີ່ສຸດຂອງແຂວງ;
ແລະເຂົາຈະເຮັດສົງທິບິນພະບຸລຸດຂອງເຂົາບໍ່ເຄີຍເຮັດ, ຫຼືບິນພະບຸລຸດຂອງບັນພະບຸລຸດເຂົາກໍບໍ່ເຄີຍເຮັດ;
ເຂົາຈະແບ່ງບັນຂອງທິບິດໄດ້, ແລະຂອງບຸ້ນ, ແລະຊັບສົມບັດ ໃຫ້ແກ່ພວກເຂົາ: ແທ້ຈິງແລ້ວ
ເຂົາຈະວາງແຜນກົນອຸບາຍຂອງເຂົາຕໍ່ບັນດາທິບິນອັນແຂງແຮງ, ແມ່ນແຕ່ຊົ່ວຄາວໜຶ່ງ. ດານເຮອນ 11:24.

ປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ແລະ ປີ 330 ທັງສອງລ້ວນໝາຍເຖິງ "ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້" ໃນຂໍ້ທີ່ຊາວເຈດ ແລະ ຂໍ້ທີ່ຊາວເກົ້າ ຂອງດານເຮອນບົດທີສິບເອັດ.

ແລະໃຈຂອງກະສັດທັງສອງນີ້ຈະມຸ່ງຫາການກໍ່ການຮ້າຍ, ແລະເຂົາທັງສອງຈະກ່າວຄຳຕົວະຢູ່ໃຕ້ດຽວກັນ;
ແຕ່ການນັ້ນຈະບໍ່ສຳເລັດຜົນ: ເພາະວ່າຈຸດຈົບຍັງຈະມາເຖິງໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້. ... ໃນເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້
ລາວຈະກັບຄືນມາ ແລະມຸ່ງໜ້າໄປທາງທິດໃຕ້; ແຕ່ຄັ້ງນີ້ຈະບໍ່ເໝືອນຄັ້ງກ່ອນ ຫຼືຄັ້ງຫຼັງ. ດານເຮອນ 11:27, 29.

ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນ (330) ແລະ ຈຸດສິ້ນສຸດ (1449–1453) ຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມຕາເວັນອອກ ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍຈັກກະພັດຄອນສະແຕນຕິນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງສຸດທ້າຍ. ອັນຟາ ແລະ ໂອເມກາຂອງເສັ້ນຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມຕາເວັນອອກ ຊຶ່ງເອີ້ນວ່າ ຈັກກະພັດໄບແຊນໄທນ໌ ເຊື່ອມໂຍງກັບຈຸດສິ້ນສຸດຂອງໂຮມຈັກກະພັດທີ່ມີໄລຍະສາມຮ້ອຍຫົກສິບປີ ຊຶ່ງປົກຄອງຢ່າງສູງສຸດນັບຕັ້ງແຕ່ຍຸດທະການ Actium ໃນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງປີ 330 ແລ້ວຕໍ່ໄປຈົນເຖິງ

1453. ກ່ອນຍຸດທະການ Actium ໃນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ມາກ ອັນໂຕນີແລະ ອອກັສຕັດ ຊື່ໆ ໄດ້ເວົ້າຄຳຕົວະທີ່ໃຫຍ່ດຽວກັນ ຊຶ່ງບໍ່ຈະເລີນຜົນ. ກ່ອນປີ 330, ໃນປີ 325 ໄດ້ມີການຮັບຮອງຫຼັກຄວາມເຊື່ອນິຄົມ. ກ່ອນປີ 1453 ໄດ້ມີການຮັບຮອງສະບັບທີ່ປັບປຸງໃໝ່ຂອງຫຼັກຄວາມເຊື່ອນິຄົມອັນດຽວກັນນັ້ນ. ກ່ອນປີ 31 ກ່ອນ ຄ.ສ. ບຸກຄົນທາງການເມືອງສອງຄົນໄດ້ເວົ້າຄຳຕົວະທີ່ໃຫຍ່ດຽວກັນ. ໃນປີ 325 ຄຳຕົວະທາງຈິດວິນຍານໄດ້ຖືກເວົ້າທີ່ໃຫຍ່ດຽວກັນ. ພະຍານທັງສອງນັ້ນຊື່ອອກເຖິງຄຳຕົວະທາງການເມືອງ ແລະ ທາງຈິດວິນຍານທີ່ໄດ້ຖືກຮັບຮອງໃນປີ 1439 ໃນສະພາເມືອງ Florence. ຫຼັກຄວາມເຊື່ອນິຄົມສະບັບທີ່ປັບປຸງໃໝ່ນັ້ນ ຖືກເອີ້ນວ່າ Decree of Union.

ໝາຍສຳຄັນອັນທຳອິດຂອງ “ຄຳຕົວະທີ່ໃຫຍ່ດຽວກັນ” ເກີດຂຶ້ນກ່ອນ 31 BC, ແລະເປັນລະຫວ່າງສອງຝ່າຍການເມືອງຂອງໂຣມນອກສາສະໜາ. ເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ສຳລັບຄຳຕົວະເຫຼົ່ານັ້ນຄື 31 BC, ແລະມັນປະກອບດ້ວຍ Augustus, ເປັນສັນຍາລັກຂອງໂຣມ ຕໍ່ຕຳນິສະຫະພັນຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງແລະຍິງຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ເປັນຕົວແທນຂອງອົບ. ຊຸດທີສອງຂອງຄຳຕົວະແມ່ນ 325, ແລະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ແມ່ນ 330. ຊຸດທີສາມຂອງຄຳຕົວະຢູ່ໃນ 1439, ແລະເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້ແມ່ນ 1449–1453. ຜູ້ທີ່ຢູ່ທີ່ໃຫຍ່ໃນ 1439 ເປັນຕົວແທນຂອງໂຣມຕາເວັນຕົກແລະໂຣມຕາເວັນອອກ, ໂດຍທີ່ໂຣມຕາເວັນອອກສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍທາງການເມືອງ ໂດຍການຕົກລົງຕໍ່ຂໍ້ຕົກລົງທາງສາສະໜາ. 31 BC, ຕົວຕາມດ້ວຍ 330 ແລະຈາກນັ້ນ 1453 ເປັນການປະຍຸກຕົວແບບສາມຊັ້ນຂອງເສັ້ນຂອງໂຣມ.

ໄພຂົ່ມຂູ່ທາງການເມືອງຈາກພັນທະມິດຂອງ ມາກ ແອນໂທນີແລະ ຄລ໌ໂອພາຕຣາ ເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງໄພຂົ່ມຂູ່ທາງວິນຍານຂອງລັດທິນອກຮີດອາຣຽນນິຍົມໃນປີ 325, ຊຶ່ງຕໍ່ມາກໍເປັນແບບຢ່າງແຫ່ງໄພຂົ່ມຂູ່ທາງການເມືອງແລະສາສະໜາຂອງພວກເຕີກອິດສະລາມໃນປີ 1439.

ຄຳສອນຕາມ Nicene Creed ເປັນຄວາມຕົວະ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມຈິງຢູ່ໃນນັ້ນເລີຍ. ເອກະສານທີ່ໄດ້ລົງນາມໃນວັນທີ 6 ກໍລະກົດ 1439 ໃນ Council of Florence ຖືກເອີ້ນວ່າ Decree of Union ແລະ ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຕົວະອັນດຽວກັນນັ້ນ ແລະ ຍັງໄປກວ່ານັ້ນອີກ. ເມື່ອຄະນະຜູ້ແທນກັບຄືນໄປຍັງ Constantinople ໃນປີ 1439, ພວກເຂົາໄດ້ຖືກຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມໂກດແຄ້ນ ແລະ ຂໍ້ກ້າວຫາວ່າໄດ້ທໍລະຍົດ. ຄຳເວົ້າໜຶ່ງໄດ້ແຜ່ກະຈາຍໄປວ່າ: “ຍອມເອົາຜ້າໂພກຫົວຂອງຕວກກີ ດີກວ່າມົງກຸດບິດເຕີຂອງ Pope.”

ການສະຫະພາບນັ້ນໄດ້ຖືກລົງນາມໂດຍຫຼັກແລ້ວ ເນື່ອງຈາກຈັກກະພັດໄບແຊນທິນມີຄວາມຈຳເປັນຢ່າງສົນຫວັງຕໍ່ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈາກຝ່າຍຕາເວັນຕົກເພື່ອຕໍ່ຕ້ານອອດໂຕມັນ. ເມື່ອເປັນທີ່ແຈ້ງຊັດວ່າ ຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈະມາພຽງເລັກນ້ອຍຫຼາຍ (ຫຼືບໍ່ມາເລີຍ), ການສະໜັບສະໜູນຕໍ່ສະຫະພາບນັ້ນກໍໄດ້ສູນຫາຍໄປ. ໃນປີ 1450–1451, ສະພາສັງຄະມົນທົນຫຼາຍແຫ່ງຂອງຝ່າຍຕາເວັນອອກໄດ້ປະຕິເສດສະຫະພາບນັ້ນ, ແລະຫຼັງຈາກນະຄອນຄອນສະຕະຕາເນເປັນລົ້ມລົງໃນປີ 1453, ສະຫະພາບນັ້ນກໍຖືກປະຖິ້ມໄປຢ່າງສົມບູນ. ຜົນສຸດທ້າຍຂອງພຣະລິຂິດວ່າດ້ວຍສະຫະພາບແຫ່ງເຟຣນສ໌ ຖືກພິຈາລະນາໂດຍຄຣິສຕະຈັກອອດໂທດອກຝ່າຍຕາເວັນອອກວ່າເປັນສະພາສັງຄະມົນທົນທີ່ລົ້ມເຫຼວແລະຖືກປະຕິເສດ. ມັນບໍ່ໄດ້ຮັບການຍອມຮັບວ່າມີຄວາມຊອບທຳ. ແຕ່ຄຣິສຕະຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ ຍັງຄົງຖືວ່າມັນເປັນສະພາສາກົນທີ່ມີຄວາມຊອບທຳ.

ພວກເຮົາກຳລັງວາງແຫຼດຜົນເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ລັກສະນະທາງຄຳພະຍາກອນຂອງວິບັດຄົງທີ່ສອງ ຖືກທຳຊ້ຳຄືນໃນປະຫວັດສາດຂອງວິບັດຄົງທີ່ສາມແນວໃດ. ຄຳພະຍາກອນໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບປີຂອງວິບັດຄົງທຳອິດ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1299 ແລະສິ້ນສຸດລົງໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449.

ຄອນສະຕານຕິນ ທີ່ XI ບາໂລໂອໂລໂກສ ໄດ້ປະສູດໃນປີ 1404 ແລະໄດ້ຄອງລາດຕັ້ງແຕ່ເດືອນມັງກອນ ປີ 1449 ຈົນເຖິງວັນທີ 29 ພຶດສະພາ 1453.

ພຣະອົງເປັນຈັກກະພັດພຣະອົງສຸດທ້າຍຂອງອານາຈັກໂຣມັນຝ່າຍຕາເວັນອອກ (Byzantine) ຊຶ່ງໄດ້ດຳລົງຢູ່ມາກວ່າ 1,100 ປີ. ພຣະອົງໄດ້ນຳພາການປ້ອງກັນນະຄອນຄອນສະຕານຕິນເປັນຢ່າງກ້າຫານໃນ ລະຫວ່າງການບົດລ້ອມຂອງອົດໂຕມັນໃນປີ 1453 ໂດຍມີຜູ້ປ້ອງກັນພຽງປະມານ 7,000 ຫາ 8,000 ຄົນ ຕໍ່ຕ້ານກອງທັບຂອງ Mehmed II ທີ່ມີຫຼາຍກວ່າ 80,000 ຄົນ.

ພຣະອົງໄດ້ສັນພຣະຊົນໃນຂະນະຕໍ່ສູ້ຢູ່ເທິງກາແຝງນະຄອນໃນວັນທີ 29 ພຶດສະພາ 1453 ເມື່ອຄອນສະຕານຕິນເປັນໄດ້ຕົກລົງໃນທັສຸດ.

ພຣະສົບຂອງພຣະອົງບໍ່ເຄີຍຖືກຍືນຍັນອັດຕະລັກໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ.

ການສັນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງເປັນເຄື່ອງໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອານາຈັກໂຣມັນ (ການສິບຕາໂດຍກົງຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງອານາຈັກທີ່ Augustus ໄດ້ສະຖາປະນາຂຶ້ນໃນປີ 27 BC).

ພຣະອົງໄດ້ຖືກລະນຶກເຖິງໃນປະຫວັດສາດກຣີກ ແລະ ຂະນະນິທານງຽມອອດໂທດອັກວ່າເປັນບຸກຄົນວິລະຊົນ — ໃນຕຳນານມັກຖືກເອີ້ນວ່າ “ຈັກກະພັດຫົນອ່ອນ” (ຄວາມເຊື່ອວ່າວັນໜຶ່ງພຣະອົງຈະຫວນກັບມາເພື່ອຊ່ອຍກູ້ Constantinople).

ຈອນ VIII ບາໂລໂອໂລໂກສ (1392–1448) ເປັນຈັກກະພັດໄບແຊນໂທນອົງກ່ອນສຸດທ້າຍອົງທີສອງ ຜູ້ຄອງລາຊະສະໄໝແຕ່ປີ 1425–1448. ພຣະອົງເປັນພຣະລາຊາໂອລົດອົງໃຫຍ່ຂອງຈັກກະພັດ ມານູເອນ II ບາໂລໂອໂລໂກສ ແລະເປັນພຣະອະນຸຊາອົງໃຫຍ່ຂອງ ຄອນສະຕານຕິນ XI.

ຕະຫຼອດເກືອບທັງໝົດແຫ່ງລາຊະສະໄໝຂອງພຣະອົງ, ຈອນ VIII ໄດ້ພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອກອບກູ້ຈັກກະພັດໄບແຊນໂທນທີ່ກຳລັງຈະດັບສູນໃຫ້ພົ້ນຈາກອອດໂຕມານ. ໃນປີ 1439, ພຣະອົງໄດ້ເດີນທາງໄປອົຕາລົດວິວພຣະອົງເອງ ແລະເປັນປະທານໃນສະພາແຫ່ງຝລັ່ງຮຸນຊ້າ, ບ່ອນທີ່ພຣະອົງແລະ ຄະນະຜູ້ແທນອອດໂທດອາຊີຝ່າຍຕາເວັນອອກໄດ້ເຫັນດີຊົ່ວຄາວໃນການກັບມາຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງອີກກັບສາດສະໜາຈັກໂຣມັນຄາທອລິກ ແລະຍອມຮັບພຣະສັນຕະປາປາເປັນປະມຸກແຫ່ງສາດສະໜາຈັກ.

ຄອນສະຕານຕິນ ມະຫາລາດ ກໍ່ເຄີຍເປັນປະທານໃນສະພາແຫ່ງໄບແຊນຊັ້ນກັນ. ຈອນ VIII ຫວັງວ່າການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງກັບສັນຕະສຳນັກນີ້ຈະນຳມາຊຶ້ງການຊ່ວຍເຫຼືອທາງທະຫານຈາກຝ່າຍຕາເວັນຕົກເພື່ອຕ້ານພວກເຕີກ, ແຕ່ການຮ່ວມເປັນອັນໜຶ່ງນັ້ນບໍ່ເປັນທີ່ມີຢູ່ຢ່າງຫຼວງຫຼາຍໃນຄອນສະຕານຕິນເປັນ ແລະໃນທັສຸດກວ້າງແຫຼ່ງ. ຈອນ VIII ສັນພຣະຊົນໃນປີ 1448 (ດ້ວຍສາເຫດຕາມທຳມະຊາດ), ພຽງແຕ່ຫ້າປີກ່ອນທີ່ຄອນສະຕານຕິນເປັນຈະລົ້ມລົງໃນປີ 1453. ຕໍ່ມາ ຄອນສະຕານຕິນ XI ພຣະອະນຸຊາຂອງພຣະອົງໄດ້ຂຶ້ນເປັນຈັກກະພັດ ແລະສັນພຣະຊົນໃນຂະນະປ້ອງກັນນະຄອນ.

ເມື່ອ ໂຢຮັນ VIII ເສຍຊີວິດໃນປີ 1448, ພຣະອະນຸຊາຂອງພຣະອົງຄື ຄອນສະຕານຕິນ XI ໄດ້ຖືກເລືອກໃຫ້ເປັນຜູ້ສືບຕໍ່. ຮອດປີ 1448

ຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍໄດ້ຫົດຕົວລົງເຫຼືອພຽງລັດບັນດາສັກຂະນາດນ້ອຍ, ແລະອົດໂຕມັນກໍ່ມີອິດທິພົນຢ່າງສຳຄັນຕໍ່ການກຳນົດວ່າຜູ້ໃດຈະປະທັບຢູ່ເທິງບັນລັງໃນຄອນສະຕານຕິນເປັນ. ໃນວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449,

ເຫດການທາງການເມືອງອັນສຳຄັນຢ່າງຍິ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊ່ວງປະສູດທ້າຍຂອງຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍ.

ຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍ ໂຢຮັນ VIII ພາໂລໂອໂລໂກສ ໄດ້ສັນພຣະຊົນໄປກ່ອນໜ້ານັ້ນໃນປີ 1448.

ພຣະອະນຸຊາຂອງພຣະອົງ, ຄອນສະຕານຕິນ XI ພາໂລໂອໂລໂກສ (ຈັກກະພັດອົງສຸດທ້າຍ), ໄດ້ຖືກປະກາດໃຫ້ເປັນຈັກກະພັດໃນຄອນສະຕານຕິນເປັນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ກ່ອນທີ່ຄອນສະຕານຕິນ XI ຈະສະເດັດຂຶ້ນຄອງບັນລັງຢ່າງເປັນທາງການ, ພຣະອົງໄດ້ສົ່ງທູດໄປຫາສູນຕານອົດໂຕມັນ (Murad II) ແລະທູນຂອບຮູບໃນການປົກຄອງ. ສູນຕານໄດ້ປະທານອະນຸຍາດນັ້ນ, ແລະຫຼັງຈາກນັ້ນເທົ່ານັ້ນ ຄອນສະຕານຕິນ XI ຈຶ່ງໄດ້ຮັບພິທີບໍລິມະລາຊາພິເສກແລະຖືກຍອມຮັບຢ່າງເປັນຈັກກະພັດ.

ການກະທຳນີ້ຖືກເຫັນວ່າເປັນການຍອມຈຳນນິເອກະລາດຂອງໄບແຊນທາຍໂດຍສະໝັກໃຈ. ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ຈັກກະພັດໄບແຊນທາຍອົງໜຶ່ງໄດ້ຍອມຮັບຢ່າງເປີດເຜີຍວ່າ ພຣະອົງປົກຄອງໄດ້ແຕ່ໂດຍການອະນຸຍາດຂອງຊາວເຕັກສັດໃຕ້ມັນ. ພຽງສປີຕໍ່ມາ, ໃນປີ 1453, ຄອນສະຕະຕານຕ໌ໃນເປັນກຳຕົກຢູ່ໃນກຳມືຂອງອົດໂຕມັນ.

ຫຼັງຈາກວັນທີ 27 ກໍລະກົດ 1449 ໄປໄດ້ສ້າງຮ້ອຍເກຣັກສປີເອັດປີແລະ ສປີຫ້ວັນ, ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ພວກເຕັກໄດສະແຕວງຫາການຄຸ້ມຄອງຈາກອີຢິບ ໂດຍຍອມຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສົມມະຫາອຳນາດແຫ່ງຢູໂຣບ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ, ໜຶ່ງວັນ, ໜຶ່ງເດືອນ ແລະ ໜຶ່ງປີສຳເລັດລົງ. ບັດນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ວາງເຫດຜົນໄວ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນເພື່ອນຳໃຊ້ວິທີຄັ້ງທຳອິດ ແລະ ຄັ້ງທີສອງ ກັບກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງໃນໄວງນີ້. ເປີເຕ ໃນຖານະເປັນສັນຍະລັກຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າ ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ William Miller ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການໃນທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະ ອົງທີສອງ. ທັງສອງຂະບວນການນີ້ວິວັດກ່ຽວພັນກັບ “ກະແຈ.”

ແລະເຮົາຈະວາງກະແຈແຫ່ງເຮືອນຂອງດາວິດໄວ້ເທິງບ່າຂອງລາວ; ດັ່ງນັ້ນ ລາວຈະເປີດ ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດປິດໄດ້; ແລະລາວຈະປິດ ແລະຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດເປີດໄດ້. ເອຊາຍາ 22:22.

ແລະເຮົາກ່າວແກ່ທ່ານດ້ວຍວ່າ ທ່ານຄືເປີເຕ, ແລະເທິງສິລານີເຮົາຈະສ້າງຄຣິດຕະຈັກຂອງເຮົາໄວ້; ແລະປະຕູແຫ່ງນະລັກຈະບໍ່ມີຊັ້ນເໝືອນຄຣິດຕະຈັກນັ້ນ. ແລະເຮົາຈະມອບກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານ: ແລະສົ່ງໃດກ່າມທຶທ່ານຈະຜູກມັດໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກ່າວຖືກຜູກມັດໄວ້ໃນສະຫວັນ; ແລະສົ່ງໃດກ່າມທຶທ່ານຈະປ່ອຍໃຫ້ທູດພົນເທິງແຜ່ນດິນໂລກ ກ່າວຖືກປ່ອຍໃຫ້ທູດພົນໃນສະຫວັນ. ມັດທາຍ 16:18, 19.

ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ ພວກເຮົາຈະເຂົ້າໄປພິຈາລະນາສົງຄາມຂອງນິເວ ໃນຖານະເປັນ “ກະແຈ” ທີ່ພຽງແຕ່ເປີດຫຼຸມເລີກທຶບມືກັນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງເປັນກະແຈແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ຈັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນທັງໝົດຂອງດານີເອນ 11 ເຂົ້າສູ່ລະບຽບອັນສົມບູນ. ໃນຄວາມຝັນຂອງມົນເລີ “ກະແຈ” ທີ່ຕິດກັບຫົບນ້ອຍນັ້ນ ຄືວິທີການສຶກສາພຣະຄຳພີຂອງມົນເລີ. ການນຳຂໍ້ພຣະຄຳພີມາພິຈາລະນາປະຫວັດຂອງພວກມົນເລີທັງ ປະກອບເຂົ້າກັບ “ແຖວໃສ່ແຖວ” ໃນປະຫວັດຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແມ່ນກະແຈທີ່ເຮັດໃຫ້ກະແຈໃນພຣະນິມົດ 9 ສາມາດໄຂ ແລະຈັດປະຫວັດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຂ່າວສານພາຍນອກໃນຂໍ້ທີ່ສືບຕໍ່ໃຫ້ເຂົ້າສູ່ລະບຽບ.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນການພິຈາລະນາຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໄປໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ສຳລັບຜູ້ພະຍາກອນ ວົງລັດຢູ່ພາຍໃນອົກວົງລັດຢູ່ ແລະ ຮູບລັກສະນະຂອງສັດມີຊີວິດທີ່ຊື່ອມຕັກກັບພວກມັນ ທັງໝົດເບິ່ງເໝືອນຈະສັບສົນ ແລະ ບໍ່ອາດອະທິບາຍໄດ້. ແຕ່ທ່ານກາງບັນດາວົງລັດຢູ່ນັ້ນ ມີແຫ່ງພຣະບັນຍາອັນບໍ່ມີຂອບເຂດໄດ້ປາກົດໃຫ້ເຫັນ, ແລະ ຜົນແຫ່ງພຣະກິດຂອງພຣະອົງຄືຄວາມເປັນລະບຽບອັນສົມບູນຄົບຖ້ວນ. ທຸກວົງລັດຢູ່ເຄື່ອນໄຫວຢ່າງກົມກຽວອັນສົມບູນກັບທຸກວົງອື່ນ.” Testimonies to Ministers, 214.